

но облакътъ полетѣлъ надъ него. И изведнажъ — трахъ — трѣснало се надъ птичето. То се преобразило. Изпадали му жълтитѣ пера. Израсли му златни крила и паунова опашка. То порастнало и свѣтнало като слънце.

Зашумѣли дървесата. Птичкитѣ се пробудили. Звѣроветѣ завикали:

— Златната птица! Златната птица!

Дъждъ рухналъ отъ облака и облѣлъ птицата. Намокрили се златнитѣ ѝ пера. Тя свила криле и паднала въ тревата.

Притѣмнѣло. Нищо се не виждало. Страшко търсилъ, търсилъ изъ тревата, намѣрилъ Златната птица. Мушналъ я въ пазва и се втурналъ къмъ палата. Презъ туй време царкиня Боянка току се обръщала въ креватчето си, току плачела и думала:

— Бабо, не ща да спя. Де е моето канарче?

Изведнажъ пристигналъ великанътъ. Той посегналъ отъ пжтя и сложилъ на прозореца птицата.

Въ стаята станало свѣтло като день.

Златната птица била поизсѣхнала вече въ пазвата на великана. Тя разтърсила криле и запѣла:

Азъ се казвамъ Златна птица.

Азъ съмъ слънчева сестрица.

Съ меки хубави перца

Милвамъ малкитѣ деца.

На дъждъ нивга не стоя

И отъ сълзи се боя.

После птицата погледнала малката царкиня въ очитѣ и рекла:

— Ти никога недей плака, Боянке! Слушай бавачката си. И тогава всѣка нощъ азъ ще идвамъ при тебе. Ще ти пѣя пѣснички. Ще ти разказвамъ приказчици. Ще ти показвамъ хубави картинки. . .

Като рекла това, Златнати птица изхвъркнала презъ прозореца.

Царкиня Боянка престанала да плаче, затворила очички и заспала.

Тя знаела, че всѣка нощъ ще идва при нея Златната птица, ще казва на нейното креватче и ще ѝ разказва хубави приказчици.